

Sanna Soininen

Kuolemaan asti ja
vähän ylikin

Kuolemaan asti ja vähän ylikin

Sanna Soininen

Kuolemaan asti ja vähän ylikin

© 2023 Sanna Soininen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0045-3

Yritin epätoivoisesti avata silmiäni, mutta jostain syystä en saanut niitä auki. Ympärilläni oli vain välähdyksiä, palaneen hajua, viiltävää kipua ja lasinsiruja. Ja minä ajattelin sinua, vaikka verta oli kaikkialla ja tuska oli sanoinkuvaamatonta. En saanut happea ja tuntui siltä kuin keuhkoni olisivat repeytyneet. Jalkani oli vääntynyt luonnottomaan asentoon ja kädesäni on syvä haava, jossa törroitti tuulilasinkappale. Päästäni valui verta poskeani pitkin ja maistoin veren suussani. Turvavyöni oli vielä kiinni ja lommolle vääntynyt pelti painoi minua autonpenkkiä vasten vieden lopunkin mahdollisuuden saada happea. Päässäni pyöri ja olin hämäryyden rajamailla. Olinko ajanut kolarin, mietin ja yritin samalla yskiä verta suustani. Menetin varmaan tajuntani, kun seuraava muistikuvani oli ambulanssista ja letkuja pitkin virtaava kipulääke alkoi vaikuttaa. Yritin aukoa suutani ja sanoa, että soittakaa Mimosalle ja sanokaa, että kaikki on hyvin...

Mimosa on minun vaimoni. Olemme olleet naimisissa jo kymmenen vuotta ja koko ajan liittoamme on varjostanut lapsettomuus. Olen yrittänyt tukea Mimosaa koko ajan ja viimeisen vuoden ajan olemme käyneet lapsettomuushoidoissa. Ja nyt minä makaan ambulanssissa enkä pidä lupaustani olla aina hänen rinnallansa, tapahtui mitä tahansa. Samassa tunsin räjäyttävää kipua, kun esihoitajat antoivat sähköä. Mutta ei- hän minun sydän ollut pysähtynyt, eihän....

Avasin silmäni hämärässä huoneessa ja makasin sängyssäni ja Mimosa oli vieressäni. Olin tainnut nähdä painajaista ja aika kamalaa sellaista. Huh, huokaisin helpotuksesta ja käännyn kyljelleni ja kuulin, kun Mimosa nyyhkytti.

- Kulta, mitä sinä itket? kysyin ja laitoin käteni hänen ympärilleen.

Mimosa ei reagoinut mitenkään kysymykseeni ja tajusin, että käteni oli mennyt Mimosan vartalon läpi. Mitä tämä oikein on, ajattelin kauhuissani. Mimosa ei kuule minua ja minä en voi koskea häneen. Olinko kuollut? Olinko joku henki nyt? Nousin istumaan ja katselin käsiäni. Ne näyttivät ihan normaaleilta. Heilutin kättäni Mimosan edessä, mutta hän ei sitä huomannut. Mimosa ei näe minua, ajattelin kiivaasti.

Nousin peloissani kävelemään makuuhuoneeseen ja kävin päässäni läpi faktoja. Tämä ei ollut unta, tämä oli totisinta

totta. Olin kuollut, mutta elossa. Oliko toiveeni, että olisin aina Mimosan rinnalla, kuultu. Mutta miten pystyisin tällaisena häntä auttamaan ja rakastamaan? Kuolemaan asti on liian vähän, Mimosa oli sanonut. Ollaan vähän yli, Mimosa oli kuiskannut hymyillen heidän hääpäivänään. Voi helvetti!

Katselin voimattomana Mimosan surua. Kyyneleet valuivat hänen tyynylleen. Tyyny oli aivan märkä. Voi rakas, ajattelin. En olisi koskaan halunnut saattaa sinua tällaiseen tilanteeseen. En voinut edes pyyhkiä hänen kasvoiltaan kyneleitä. Yritin puhalttaa niitä kuivaksi. Mimosan silmät rävähtivät auki leimuten kaikilla meripihkan sävyillä ja hän pyyhkäisi kasvojaan ihmetellen. Hän katseli ympärilleen kummastuneena. Oliko Mimosa tuntenut puhallukseni, mietin ja puhalsin uudelleen hänen kasvoihinsa. Mimosa kohotti kätensä taas poskilleen ja nousi seisomaan säikähtäneenä.

– Muru, älä säikähdä, sanoin ja puhalsin hänen suulleen hellän suudelman.

Mimosa kohotti sormensa huulilleen ja hymyili aavistellen jotakin.

– Oletko sinä täällä Mikael? hän kysyi ja katseli ympärilleen.

– Olen, olen. Mimosa, minä olen täällä, huusin innoissani ja tajusin samalla, että hän ei kuule. Puhalsin toisen suudelman hänen suulleen vastauksena.

– Miksu, kuuletko sinä minut? Mimosa kysyi. Puhalla kädelleni, jos kuulet, hän henkäisi.

Ja minä puhalsin. Ja Mimosa itki. Puhalsin ja lohdutin. Edes tällä tavalla saimme yhteyden. Olimme ylittäneet rajan. Onko tässä mitään järkeä? Tarvitseeko kaikelle löytyä selitystä? Ajatukset risteilivät päässäni ja korvissani humisi. Tämä on hemmetin outoa...

Kesäinen sade oli raikastanut ilman hetkeksi. Pilvien takaa kurkistava aurinko kuivatti hetkessä kadut, mutta pensaiden ja puiden lehdillä pisarat kimmelsivät vielä kauniisti. Mimosa katseli pilviä etsien sieltä tuttuja kasvoja. Hän tiesi, että kun oikealla hetkellä katsoisi taivaalle, saattoi siellä nähdä poissukkuneita läheisiä. Mimosa Korppi nousi autosta ja vetäisi keuhkonsa täyteen ilmaan ja vilkaisi vielä kerran taivaalle kuin voimia pyytäen. Mimosa käveli hermostuneesti sairaalaan pääovesta sisään. Hän oli juuri saanut soiton, että Miksu oli ollut kolarissa ja häntä tuotiin parhaillaan ambulanssilla sairaalaan. Juuri eilen he olivat astelleet onnellisena näistä samoista ovista ulos. He olivat käyneet lapsettomuushoidossa ja hänelle oli tehty inseminaatio-operaatio, jossa Miksun spermasta oli otettu parhaimmat yksilöt ja ne oli viety hänen kohtuunsa katetrilla. Ja Miksu oli sanonut, että hänellä oli tunne, että nyt tämä onnistuisi, nyt he saisivat kaipaamansa lapsen.

Tänä aamuna Miksu oli lähtenyt normaalisti töihinsä autolla. Lähtiessään hän oli taputtanut Mimosan vatsaa ja sanonut: "Hei, hei sinnekin. Rakastan teitä molempia."

Mimosa oli nauranut onnellisena. Hän muisti itsekin silittäneensä vatsaansa.

– En edes uskalla toivoa vielä. Katsotaan sitten parin viikon päästä, rakas, Mimosa sanoi. Mutta onneksi minulla on sinut, hän oli lisännyt. Hän ei olisi halunnut päästää Miksua menemään, sillä hänelle oli taas tullut outo tunne. Hänen elämäänsä oli kuulunut kummalliset enteet ja unet tulevista tapahtumista ja Miksu tiesi sen. Mimosa ajatteli, että outo tunne liittyi lapseen.

Nyt hän seisoj voimattomana Kuopion yliopistollisen sairaalan neuvonnassa ja kysyi, minne hän voisi mennä odottamaan ambulanssia. Hänet ohjattiin tehoyksikön tiloihin, jossa hänet otti vastaan ensihoidon lääkäri ja kaksi hoitajaa.

– Olen lääkäri Nummela ja olimme hakemassa miestäanne onnettomuuspaikalta. Olen pahoillani, rouva Korppi, mitään ei ollut tehtävissä. Menetimme hänet jo ambulanssissa. Hänen sydämensä pysähtyi matkalla ja yritimme parhaamme mukaan elvyttää. Hänellä oli paljon vakavia vammoja ja vaikka olisimme saaneet sydämen käyntiin, hänen henkiinjäämis-

pahoillani ja otan osaa menetykseenne. Voisimmeko soittaa jonkun tueksenne? lääkäri Nummela kysyi.

- Ei voi olla totta, Mimosa nyyhkytti ja lysähti lähimmälle tuolille. Miksu on kuollut, hän ajatteli lamaantuneena. En olisi saanut päästää häntä lähtemään. Miksi en tajunnut, että se outo tunne merkitsi tätä, hän sätti itseään.

Lääkäri Teppo Nummela ajatteli, että tämä oli pahinta hänen työssään. Nähdä kuolema ja ilmoittaa siitä läheisille. Tämä tuntuu aina ihan hirveältä, eikä siihen ikinä totu. Ja vielä kun potilas oli ennen kuolemaansa pyytänyt häntä lupamaan, että hän pitäisi Mimosasta huolta. Ja eihän sellaisessa tilanteessa voi kieltäytyä. Hän haki Mimosalle lasin vettä ja ojensi hänelle paperipyyhkeitä.

- Voinko olla jotenkin avuksi? hän kysyi Mimosalta taputtaen häntä olalle. Voinko soittaa ystäville tai sukulaisillenne? lääkäri tiedusteli.

- Saanko olla hetken tässä? Mimosa kysyi. Voin soittaa itse ja hän kaivoi vapisevin käsin puhelimen käsilaukustaan.

Mimosa valitsi Miksun äidin numeron ja kun Riitta vastasi, hän pystyi vain itkemään. Lääkäri Nummela otti puhelimen Mimosan käsistä ja kertoi Miksun äidille suru-uutiset ja sulki puhelimen. Tepon kävi sääliksi Mimosan lohduton suru ja hän

teki mieli halata häntä lohdutukseksi, mutta sellainen ei sopinut lääkärille. Avuttomana Teppo kysyi, voisiko hän soittaa jollekin toiselle. Mimosa pyöritti päätään surullisena. Ei ollut ketään muuta, hänellä oli ollut vain Miksu ja hänen perheensä. Ei sellaisia, joita olisi voinut kutsua hyviksi ystäviksi. Eikä sellaisia, joiden olkaa vasten voisi itkeä. Hän oli ollut niin kiinni Miksussa, hän tajusi nyt sen itsekin. Heidän piti olla toistensa tukena koko elämänsä, niin he olivat luvanneet. Mutta nyt se oli loppu.

Hän olisi taas yksin, Mimosa ajatteli. Hän oli ollut huostaan otettu lapsi ja asunut koko ikänsä lastenkodeissa ja sijaisperheissä. Häntä oli pidetty aina outona ja haukuttu jopa noidaksi. Kun hän oli tavannut Miksun 18-vuotiaana, hän oli tuntenut olevansa vihdoinkin turvassa ja hän oli rakastunut päätä pahkaa Miksuun. Hän ei ollut uskoa hyvää onneaan löytäessään Miksun. He olivat menneet naimisiin 23-vuotiaina ja nyt hän oli nyt 33-vuotias leski. Mimosa kohotti kasvonsa lääkäri Nummelaa kohti ja sanoi surullisena: "Ei ole ketään muita, joille soittaa."

Teppo näki naisen silmistä pohjattoman surun ja tunsu piston sydämessään. Hän oli luvannut Miksulle pitää huolta Mimosasta, mutta miten hän se tekisi, hän mietti. Hänen ajatuksensa katkaisi kiireellinen hoitokutsu potilaan luokse.

- Tulen vielä takaisin, hän sanoi Mimosalle ja lähti juoksu-jalkaa potilaan luokse.

Miksun vanhemmat, Riitta ja Kalle Korppi, tulivat sairaalaan raskain askelin ja löysivät Mimosan lyyhistyneenä sairaalan penkille.

- Tyttörakas, mikä suru meillä onkaan, Riitta henkäisi ja halasi Mimosaa. Miten tämä on mahdollista? Meidän Miksu, hän sopersi ääni puuroutuen kyynelistä.

Molemmat naiset itkivät ja Kalle otti heidät halaukseen. Tästä tulisi heille tosi vaikeaa, Kalle mietti. Hirveätä menettää oma lapsi. Tämä on kamalan suuri menetys...

Mimosa ei tiennyt, miten kauan aikaa oli maannut sängyssään itkien, kun oli saanut yhteyden Miksuun. Hän tiesi, että kun hän keskittyisi tähän pieneen toivon kipinään, hän ehkä selviäisi tästä surusta. Miksu oli kuin olikin hänen tukenaan. Mutta uskaltaisiko hän kertoa tästä kenellekään? Pitäisivätkö he häntä hulluna? Olkoon tämä vielä salaisuus, hän päätti ja meni sänkyyn pitkälleen. Hän tunsi Miksun puhalluksen niskassaan ja hän nukahti hymy huulillaan.

Aamulla kun hän heräsi hänelle tuli kiire varmistaa, oliko hän nähnyt unta. Oliko suru vienyt häneltä järjen?

– Puhalla minulle suudelma, Mimosa sanoi epävarmasti. Ja hetken päästä hän tunsi puhalluksen.

Mimosa nosti sormensa huulilleen ikään kuin lukitakseen suudelman. Minä muistan tämän tunteen ikuisesti, hän ajatteli. Miksun suudelman, pehmeän puhalluksen.

Kuolemaan asti ja vähän ylikin

Yliluonnollisia asioita vailla selityksiä. Enneunia ja outoja tuntemuksia. Yksinäisyyttä ja häpeää. Rakkautta ja rikoksia. Uusia mahdollisuuksia.

Mimosa oli ollut huostaan otettu lapsi ja asunut koko ikänsä lastenkodeissa ja sijaisperheissä. Häntä oli pidetty aina outona ja haukuttu jopa noidaksi. Miksun kanssa hän oli tuntenut olevansa vihdoinkin turvassa. Heidän piti olla toistensa tukena koko elämänsä, niin he olivat luvanneet. Mutta nyt se oli loppu. Vai oliko?

"Kuolemaan asti on liian vähän. Kuolema ei voi erottaa meitä. Ollaan vähän sen yli." Mimosan toive hääpäivänä käy toteen. Mimosan elämä kääntyy pääläelleen ja hän saa kokea merkillisiä asioita. Menneisyydestä paljastuu raastavia totuuksia. Miten menneisyys vaikuttaa tulevaisuuteen? Ja toteutuuko Miksun viimeinen toivomus?

